

Departe de izvor în mocirlă doctrinară

Cine sunt, ce învață și cum trăiesc „mormonii”

de Șerban Constantinescu

Introducere

Aceste rânduri sunt scrise cu dorința de a avertiza pe cititori că o rătăcire periculoasă se străduiește să treacă peste frontierele libere ale României, sub un nume care induce în eroare. Adepții acestei rătăciri se autonumesc „Biserica lui Cristos a sfinților din zilele de pe urmă”; cum vom vedea în rândurile care urmează, titlul acestei denominații este cu totul mincinos.

— Oamenii care împărtășesc această religie falsă nu sunt creștini: ei nu cred în veșnica dumnezeire a Domnului Isus Cristos, nici în lucrarea Lui de mântuire împlinită la cruce;

— apoi, ei se pretind sfinți, dar resping singura cale prin care omul, păcătos din naștere și trăind în păcat, poate deveni sfânt. Sfințirea este opera harului lui Dumnezeu, pentru cei care îl primesc pe Domnul Isus ca Stăpân și Mântuitor, care potrivit celor arătate de Biblie au iertarea păcatelor, îndreptățirea, sfințirea și slăvirea — acte divine, conferite prin har de Dumnezeu numai celor care cred în Domnul Isus Cristos;

— se pretind sfinți, dar doctrina lor este cu totul străină de adevărata sfințenie și viața lor este o dovadă a necunoașterii sfințeniei lui Dumnezeu.

Biserica lui Cristos, cea reală, nu cea pretinsă, trăiește adevărurile creștinismului la izvorul lui, când, așa cum se spune la Faptele Apostolilor 2.42: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni.” La izvorul creștinismului, în viața personală a creștinului, în familia creștină, în adunările creștine strălucea Cristos. „N-am avut de gând să știu între voi nimic altceva decât pe Isus Cristos și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2). Cristos nu are o biserică separată a sfinților din „zilele de pe urmă”. Biserica lui Cristos, trupul Lui, mireasa este formată din toți câți au crezut în Cristos sau vor crede în El în perioada de la coborârea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii și până la răpirea Bisericii (venirea Domnului Isus pentru ai Săi). Nu există nici o discontinuitate în istoria Bisericii, Biserica este aceeași de la începutul până la sfârșitul existenței ei. Este aceeași Carte Sfântă, Biblia, același Nume în jurul căruia se strâng laolaltă creștinii. Același Duh Sfânt care lucrează în Biserică, aceeași mântuire, aceeași nădejde păstrează și sfinții din zilele din urmă. Este aceeași mântuire și nădejde pe care au avut-o apostolii, sfinții din biserica creștină primară, martirii primelor secole, credincioșii prizonieri din timpul Inchiziției, miile și miile de creștini care au dus și duc și în zilele noastre celor care nu-L cunosc, mărturisirea unui Mântuitor puternic, mare pe pământ și-n cer.

„Sfinții din zilele din urmă” — cum se numesc în chip mincinos — n-au zel pentru Cristos, ci pentru „altceva”. Vom vedea pentru ce.

Trebuie să mărturisim că scriem aceste rânduri cu durere: durere, pentru că în lume mai bine de 7 milioane de adepți au căzut în rătăcirea mormonismului; durere, pentru că ei se pretind „biserica lui Cristos” dar L-au lepădat pe Cristos; durere, pentru că se socotesc „biserică” și sunt o sectă înșelătoare; durere, pentru că duc sufletele în rătăcire și din rătăcire la pierzare.

Dar scriem aceste rânduri și cu nădejde: nădejdea că, dezvăluind mocirla nimicitoare în care se afundă acești așa-ziși credincioși mormoni, vom putea preveni pe aceia de care s-ar putea apropia așa zișii „misionari” ai sectei — și, prevenindu-i, sufletele sincere vor putea înțelege limpede că trebuie să se ferească de astfel de oameni; nădejde, că aceste câteva gânduri vor dezvălui că singura soluție reală pentru un suflet care dorește să fie în legătură cu Dumnezeu este Cristos. De El avem nevoie, în El este lumina noastră.

Depărtarea de El este depărtarea de izvor, este un drum sigur către mocirlă, o mocirlă așa cum este cea a mormonismului!

1. Cine sunt mormonii

Mormonii sunt o mișcare religioasă care numără peste 7 milioane de adepți, cei mai mulți dintre ei în Statele Unite ale Americii: aproape 75% din populația statului Utah și 50% din populația statului Nevada fac parte din această denominație.

Organizația aceasta religioasă își are sediul general în orașul Salt Lake. Este o organizație guvernată pe principiul structurii piramidale:

— cel mai mare, conducătorul spiritual este numit „Profetul” și este socotit ca unul care poate emite „prorocii inspirate”, care în concepția mormonilor sunt egale ca valoare cu textul cărților lor sfinte. Ultimul profet, Ezra Taft Benson a murit în septembrie 1990, la vârsta de 95 de ani;

— după „profet”, urmează în ierarhie „Doisprezece Apostoli” și un „sfat al celor 70”;

— apoi, autorități la nivelul comunităților locale, numite „gărzi”.

În afara bisericilor (construcții cu arhitectură specială) sunt peste 20 de temple ale mormonilor în întreaga lume. În aceste „temple” nu au acces cei care nu sunt mormoni, care sunt socotiți ca „neamuri”, nevrednici să intre în templul sfânt.

Organizația religioasă a mormonilor este foarte bogată. În primul rând, conduce o rețea de proprietăți care desfășoară activități rentabile. De exemplu, Bill Marriott a întreprins o afacere care a condus la dezvoltarea lanțului de hoteluri de lux „Marriott”, renumite în întreaga lume; beneficiile provenite de la acest grup de hoteluri, a căror cifră de afaceri se ridică la câteva milioane de dolari, revin organizației religioase. Apoi, toți adepții mormonismului plătesc zeciuială (a zecea parte din orice venit). De asemenea, mormonii au zile speciale de post, iar economiile rezultate din post merg în vistieria sectei, care poate desfășura astfel largi activități de prozelitism, în mijlocul celor care au nevoie de ajutoare materiale.

Membrii tineri, bărbați de vârstă între 18 și 25 de ani sunt aproape obligatoriu trimiși în activitate misionară; timp de doi ani, ei merg de la ușă la ușă, doi câte doi, să răspândească literatură mormonă și să caute noi adepți. Cei mai mulți se deplasează cu bicicletele, poartă costume de culoare închisă și se tund cu părul scurt. În timpul vieții de

misiune sunt întreținuți de familie sau de prieteni; organizația mormonă nu dă nici un ban pentru această activitate, căci ea este „jertfa” adusă de membrii tineri.

Se estimează că sunt mai mult de 30.000 grupe de câte doi care activează simultan pentru propagarea mormonismului.

Mormonii au în orașul Salt Lake o universitate cu 27.000 de studenți, dintre care mai mult de 26.000 sunt mormoni.

Istoria mormonismului este pătată de la început; ei practica deschis poligamia și chiar considerau că Dumnezeu vrea ca bărbații să aibă mai multe soții. Cu alte cuvinte, căutau să dea o justificare religioasă poligamiei, acestei practici păcătoase care este o urâciune înaintea lui Dumnezeu și pe care orice minte sănătoasă, orice minte de om a cărui conștiință este activă, o dezaprobă. Mai recent, sub presiunea opiniei publice și pentru a respecta cerințele ordinii guvernamentale din Statele Unite ale Americii, mormonii au renunțat public la poligamie și caută să dea impresia că sunt o religie orientată către o viață de familie normală, cu o comportare civică și patriotică demnă. Totuși sunt mulți care tânjesc după viața de familie mormonistă așa cum a fost gândită de inițiatorul sectei.

În scopul de a-și îmbunătăți imaginea în fața opiniei publice, mormonii încurajează practicarea sportului, a dansului, participarea la distracții. Ei interzic cu desăvârșire consumarea cafelei și tutunului, precum și cea a băuturilor alcoolice.

În ultimul timp, consiliul celor 12 apostoli ai sectei insistă asupra colaborării, mai ales pe plan social, cu alte denominații: „Suntem pentru un sistem ecumenic, bineînțeles nu în materie de doctrină. Asupra acestei probleme nu poate exista nici o discuție, nici un compromis.” De fapt, este aceeași încercare de a apărea ca o entitate religioasă respectată și considerată pozitiv de alte grupări religioase. Izolarea pare să constituie totuși o piedică în calea răspândirii ideilor sectei, de aceea s-a adoptat — probabil — tactica „cooperării”.

Tot o cale de a-și îmbunătăți imaginea publică este faimosul „cor al cortului mormon” format din 350 de persoane și care face turnee în întreaga lume.

Cine sunt, în concluzie, mormonii? Sunt o grupare de rătăcire, total îndepărtată de Biblie, o rătăcire care pornește din faptul că și-au creat un dumnezeu al imaginației lor, nu-L au pe Dumnezeul Bibliei; ei neagă veșnica stare de Fiu și caracterul de Dumnezeu binecuvântat în veci al Domnului Isus Cristos și propagă idei politeiste, cu dumnezei de diferite grade, cu zeițe dedate plăcerilor din sfera sexualității, cu ritualuri secrete... dar cu aspectele unei fațade frumoase, care să permită câștigarea de adepți, plătitori ai „zeciuielii” și misionari ai sectei.

Dar, ignorând că „sângele Domnului Isus Cristos, Fiul Tatălui, curățește de orice păcat”, ei de fapt induc în rătăcire și îndepărtează de mântuire pe cei care acceptă falsa lor evanghelie.

2. Foarte scurte date istorice

Întemeietorul acestei rătăcirii religioase este Joseph Smith, Jr. (1805-1844), un New-Yorkez dedat, din frageda lui tinerețe, ocultismului. Biografia lui relatează că era obsedat de căutarea de comori ascunse, îngropate.

La vârsta de 15 ani a pretins că ar fi avut o vedenie, într-o pădure, în cadrul căreia i S-au arătat Dumnezeu și Isus. După aceea, l-ar fi vizitat Ilie, Ioan Botezătorul, Petru, Iacov și Ioan. După trei ani (1823), i s-a arătat, într-un chip cu totul ieșit din comun, îngerul al cărui nume este Moroni, fiul înviat al lui Mormon, căpetenia iudeilor nefiți. Îngerul Moroni i-a adus lui Joseph „Cartea Mormonilor”, pe care a redat-o în limba americană (engleză) chiar Joseph Smith. El pretindea că atât textul inițial cât și traducerea făcută de el erau „inspirate”.

Joseph Smith și de la el toți adepții lui declară că această „Carte a Mormonilor” este completarea și actualizarea Bibliei, aducând în Biblie cel de al treilea testament, cel care aduce viziunea cea mai completă, singura reală a tuturor lucrurilor.

Îngerul Moroni i-ar fi indicat lui Smith unde să sape și acolo ar fi găsit niște plăci de aur pe care erau scrise o serie de mesaje în limba „egipteană reformată” (lingviștii spun că nu există așa ceva). Smith a primit din partea îngerului, „Urim și Tumim”, niște ochelari miraculoși cu pietre magice, care l-au făcut în stare să descifreze și să traducă textele primite. El a făcut așa-zisa traducere în secret, dictând de după o cortină unui scrib (un fel de secretar) al său. Corespondența mormonă descoperită în 1987 atestă că de fapt Smith a scris el personal Cartea Mormonilor, împrumutând multe pasaje din manuscrisul nepublicat al unuia, pe nume Solomon Spaulding. Cartea Mormonilor cuprinde o amestecătură de relatări, din care nu lipsesc nici citări din Cartea Cărților, din Biblie.

În linii mari, Cartea Mormonilor este o „istorie imaginară”, croită astfel încât să lase loc unor concepții oculto-teozofice potrivite cu sistemul conceput de Smith. Se redă așa-zisa „istorie” a primelor așezăminte din America de Nord: pe acest pământ au venit iarediții, care s-au răspândit pe fața pământului în urma actului divin de încurcare a limbilor la Turnul Babel. În anul 600 înainte de Cristos un grup de evrei a venit sub conducerea lui Nephi în America, pentru a scăpa de robia babiloniană. Urmașii acestor evrei s-au împărțit în America de Sud și cea de Nord, în nefiți (cei buni) și lamaniți (cei răi).

În anul 480 după Cristos, lamaniții au nimicit cu desăvârșire pe nefiți, la New York. Ca urmare, Dumnezeu i-a pedepsit să aibă pielea de culoare închisă: aceștia au devenit „indienii americani”.

Smith a susținut că, după învierea Sa, Cristos S-a arătat nefiților și le-a dezvăluit tainele unor ritualuri secrete — între altele, ritualul botezului pentru cei morți. Ultima căpetenie a nefiților ar fi fost Mormon, care a scris istoria poporului său pe plăci de aur și pe care le-a îngropat în New York. Fiul lui Mormon, Moroni, știa despre plăcile ascunse și, când a devenit înger sau dumnezeu, i s-a arătat lui Smith!

Secta mormonilor s-a constituit într-o mișcare religioasă aparte în 1830.

Joseph Smith a practicat poligamia și ritualurile masonice. În anul 1844 a fost asasinat. Succesorul lui Smith a fost Brigham Young (1801-1877). Om cu o puternică personalitate, el a condus 15.000 de mormoni să se stabilească în statul Utah, în orașul Salt Lake. Young a avut 27 de soții și 56 de copii.

Mormonii au avut un rol însemnat în formarea și atașarea la Statele Unite a statului Utah. Ei au stabilit aici primele așezări permanente în 1847 și, fiind muncitori și disciplinați, au creat o economie prosperă în acest stat, numit în 1849 Statul Deșert. Admiterea în componența Statelor Unite a acestui nou stat a avut loc în 1896, după ce în 1890 biserica mormonilor a încetat să mai susțină „doctrina” poligamiei.

În mai bine de un secol de existență s-au produs câteva schisme în biserica mormonă, una dintre diviziuni numindu-se „Biserica Reorganizată a lui Isus Cristos a sfinților din zilele de pe urmă”, care are circa 200.000 de membri - cei mai mulți în statul Missouri. Ei au renunțat la unele excentricități ale mormonilor, dar păstrează majoritatea răătăcirilor acestora.

La „Cartea Mormonilor”, în decursul timpului s-au adăugat „Doctrinile Legământelor” și „Mărgăritarul de mare preț”, scrise de Smith și considerate infailibile și inspirate. Aceste două cărți împreună formează „Mărturisirea de credință” și sunt mai ales cu caracter doctrinar.

Nu dorim să intrăm în alte detalii privind istoria denominației mormone, dar cele câteva elemente prezentate până acum permit câteva remarci demne de reținut:

(1) Secta a fost inițiată de un om care ori și-a luat închipuirile drept realitate, ori a fost un farsor; informații recente atestă cea de a doua idee. El a clădit un sistem religios, pornind cu minciuni, deci tot sistemul este mincinos.

(2) Se înserează evenimente istorice pe care știința istoriei le contrazice sau, în cel mai bun caz, nu ie atestă.

(3) Sistemul teologic și istoric propus de Smith și colaboratorii lui este antibiblic, deși mormonii pun cărțile lor alături de Biblie.

Când Epistola către Evrei 1:2 spune că revelația finală a lui Dumnezeu ne-a fost oferită prin Fiul, adică prin Domnul Isus Cristos, cum își poate permite un om să adauge și, mai mult, să infirme cele spuse de Cristos? Biblia se încheie cu avertismente ca acesta: „Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta, că, dacă va adăuga cineva la ele, Dumnezeu îi va adăuga nenorocirile scrise în cartea aceasta” (Apocalipsa 22:18).

(4) Istorie imaginară, adevăruri biblice înlocuite cu gânduri fabricate ad-hoc — duc la păgânism ca gândire și ca viață. Prosperitatea materială, disciplina de grup organizată nu înseamnă lipsa păgânismului. Numai Dumnezeuul adevărat, prin Fiul Preaiubit al Tatălui și prin Duhul Adevărului dă vieții un conținut sfânt, divin.

Este infinit mai important să știi că ești păcătos mântuit prin jertfa de la cruce a Domnului Isus, decât să fii amăgit prin închipuirea că, dacă intri între adepții mormonismului, la un moment dat mori în trup, dar vei învia ca un dumnezeu. Atunci, în loc să crezi într-o treime divină atotputernică și înțeleaptă, crezi în miliarde de dumnezei, care nu se pot ajuta unii pe alții și nu se pot mântui unii pe alții. Ce răătăcire!

3. Discuții și întâmplări tipice

Într-un avion de pasageri

Un credincios călătorea cu avionul de pe o coastă pe cealaltă a continentului Nord-american. Pe aceeași banchetă în avion se afla o pereche tânără: drăguți, serioși. În timpul zborului, tinerii citeau concentrați, fiecare câte o carte, iar credinciosul citea din Cartea Cărților, din Biblie. După un timp, între credincios și tânărul care stătea lângă el s-a înfiripat o discuție, pe care o redăm mai jos:

— Citiți Biblia?

— Da! Socotesc că faptul că Dumnezeu ne-a lăsat Cuvântul Său scris care ni-L descoperă pe Domnul Isus este o mare favoare; dacă avem Biblia și n-o citim suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu.

— Înțeleg ce spuneți, dar la asta am de adăugat ceva: Biblia pe care o citiți dumneavoastră nu este completă, în secolul trecut, printr-un înger, Dumnezeu ne-a lăsat alte descoperiri, despre care vorbesc cărțile pe care le citim noi.

— Cum adică? Ceea ce citiți dumneavoastră are aceeași valoare cu Biblia?

— Da. Sunt scrieri inspirate, descoperite unor profeți moderni.

— Și care sunt acei profeți?

— Unul dintre ei este Joseph Smith, Jr.

— Cu alte cuvinte, sunteți mormon.

— Da. De fapt ne numim „Biserica lui Cristos a sfinților din zilele de pe urmă”. Ce știți despre noi?

— Nu știu prea multe, pentru că, mărturisesc, deși am citit ceva despre doctrina dumneavoastră, nu întâlnisem până acum nici un mormon în carne și oase.

— Ați vrea să știți mai mult despre noi?

— Aș vrea să stăm de vorbă despre adevăr.

— Și cum ați putea exprima, în mod concentrat definiția adevărului?

— Domnul Isus a spus: „Eu sunt Calea și Adevărul și Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

— Ce vreți să spuneți? Că adevărul se confundă cu persoana lui Isus Cristos?

— Chiar așa! În Cristos aflăm adevărul despre Dumnezeu. El este dragoste. Aflăm apoi, adevărul despre om: el este păcătos pierdut, are nevoie de mântuire; și aflăm adevărul despre mântuire: Cristos este Mântuitorul și cine crede în El are o mântuire deplină și veșnică.

— Cum văd eu, în gândirea dumneavoastră nu lăsați nici un loc specific sfinților din zilele de pe urmă.

— Nu. Nu las nici un loc pentru Joseph Smith, nici pentru vreun alt pretins profet. Pentru mine, Domnul Isus Cristos este pe deplin de ajuns. Pentru mine, Biblia este în totul de ajuns.

— Bine, dar nu citiți și alte cărți în afara Bibliei?

— O! da, citesc. Dar Biblia este „Cartea Cărților”. Unde vorbește Biblia, omul trebuie să tacă. Era pe vremuri un proverb latin: „Roma locuta, causa finita” (Când a vorbit Roma, cauza s-a încheiat). Pentru orice creștin adevărat s-ar putea pe drept spune: „Biblia locuta, causa finita”.

— Și totuși, cum rămâne cu mărturiile și descoperirile strălucite făcute lui Joseph Smith?

— V-am spus care este gândirea mea: aceste descoperiri sunt în afara Bibliei și pentru mine n-au nici o valoare. Dimpotrivă, tot ce vine să corecteze sau să completeze Biblia nu vine de la Dumnezeu și tot ce nu vine de la Dumnezeu duce pe oameni în rătăcire. Vă repet: Isus Cristos este de ajuns. Biblia este de ajuns. Aș dori mult să rețineți și să meditați asupra acestei afirmații.

Cu aceasta, discuția s-a încheiat.

O convertire la mormonism

Cineva istorisește: „Am avut prilejul să întâlnesc un mormon. Era un tânăr prezentabil, plăcut, cu maniere elegante. S-a recomandat și mi-a propus să avem o discuție „despre Biblie”. Văzându-l că avea în mână „Cartea Mormonilor”, i-am spus:

— Înainte de a discuta „despre Biblie”, aș vrea să vă pun o întrebare: Cum ați devenit mormon?

— De fapt, în felul acesta suntem mai aproape de centrul subiectului pe care aș vrea să-l discutăm, mi-a răspuns.

— Atunci, fiți amabil și istorisiți-mi convertirea dumneavoastră la mormonism!

Iată, pe scurt ce mi-a spus.

„Aveam 19 ani și sufletul meu căuta un ideal care să-l umple și să dea sens vieții mele. Am început să studiez filozofia, dar pe măsură ce aflam mai multe despre gândirea marilor filozofi, eram mai încurcat. Cineva spunea: „Căutând prea multe adevăruri, nu mai găsești cărarea lui!” Așa era și cu mine. Ce mă încurca cel mai mult era că nu puteam face loc în mintea mea filozofiei pe care o studiam prin gândirea tradițională a bisericii în care am fost crescut de mic copil, biserică răspândită aproape în toată lumea occidentală și în alte câteva țări ale Europei. Am realizat, cu spiritul critic pe care îl are un tânăr, că biserica mea (fostă) este de fapt într-o profundă criză. Se țin slujbe, ceremonii religioase, există fast, dar nu există viață. Formalismul mort mă copleșea. Știam că cei care se închină cu pietate în timpul slujbelor, ies din biserică și practică păcate oribile. Îmi ziceam: „Ce credință mai este și asta!”

În studiile mele filozofice am venit în contact cu ideile lui Marx. Ateismul lui nu mă atrăgea, dar m-au fascinat ideile filozofice — economice ale lui, m-a cucerit gândul unei

evoluții progresive a societății umane spre niveluri superioare de organizare, datorită progresului tehnic.

În această condiție a gândirii mele, mi s-a oferit prilejul să aflu despre credința „sfinților din vremurile de pe urmă”. Am înțeles că religiile, bisericile din jurul nostru nu numai că sunt moarte, dar sunt o urâciune! Este un grav păcat să te atașezi de așa-zisele biserici, cu o singură excepție: singura afiliere pe care o poți accepta fără nici o rezervă este să intri în gruparea mormonilor. Și, la această afiliere m-a încurajat și faptul că am înțeles din „cărțile sfinte care au fost adăugate prin revelații ulterioare Bibliei”, că evoluția nu este un proces care se încheie cu omul, ci că omul prin evoluție ajunge dumnezeu. În acest fel, în mintea mea s-a rezolvat una dintre dilemele marxismului: cum va evolua omul? Ce va deveni specia „om” în linia ascendentă a dezvoltării ei?”

N-am cerut nici un fel de amănunte sau detalii la această explicație, ci am găsit cu cale să-i pun o întrebare simplă:

— Ca membru în secta mormonilor, ce știți despre păcătoșenia omului?

— Religiile false acuză pe Adam de aducerea păcatului în lume, dar nu arată că istorisirea privitoare la Adam și Eva când au fost izgoșiți din Eden este un fapt de progres, un pas însemnat în viața omului, căci a adus cunoștința binelui și răului, a adus discernământul. Noțiunea de „păcat” și „păcătos” este ceva relativ: depinde de grupul de oameni care ți-a preformat gândirea.

— Dar ce știți despre păcatele dumneavoastră, indiferent de vreo gândire preformată: are Biblia dreptate când spune că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”? Ca să fiu mai explicit: sunteți oare și dumneavoastră un păcătos? Înainte de a răspunde, ca să nu luați această întrebare drept jignire, să vă spun despre mine: Eu sunt un păcătos, care a căpătat îndurare din partea lui Dumnezeu. Apostolul Pavel spunea despre el însuși: „Isus Cristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu, dar am căpătat îndurare”... (1 Timotei 1:15). Deci, repet întrebarea: Sunteți un păcătos?

— Dacă ați fi citit cărțile noastre sfinte, ați fi înțeles că oamenii se nasc fie buni, fie răi, în funcție de cine le sunt ascendenții.

— Deci s-ar putea să nu fiți păcătos.

— Mi se pare că nu este util să discutăm acest subiect.

— Se poate. Vreau însă să spun doar două gânduri: Isus Cristos este Mântuitorul păcătoșilor — primul gând; și „oricine” crede în El capătă prin numele Lui iertarea păcatelor — iată al doilea gând (Faptele Apostolilor 4:12). Vă rog să rețineți aceste două gânduri.

Discuția noastră a continuat, dar nu pe aceste subiecte arzătoare. Ne-am despărțit. Am fost copleșit de o tristețe adâncă. A fost convertit, dar nu la Cristos. A fost convertit la o religie care L-a lepădat pe Cel care Și-a dat viața pe cruce pentru noi! Ce trist!... Ce umilitor pentru noi, creștinii, că nu-L propovăduim cu înfocare pe Domnul Isus, ca să împiedicăm răspândirea doctrinelor false, așa cum este și cea a mormonilor!

Un Dumnezeu sau mai mulți „dumnezei”?

Într-o școală particulară, doi elevi, inteligenți și cultivați, au avut o discuție. Unul dintre ei fusese impresionat de mărginirea religiilor antice, politeiste. Cum să crezi în mai mulți

dumnezei? Cum să umanizezi sau să animalizezi cu gândirea ta divinitatea! Asta este o mare rătăcire...

Celălalt socotea că o asemenea gândire nu vine de la om, ci că este o reflectare a unei realități care este în afara omului. El a spus: „Este o realitate pe care până și Biblia o arată: sunt mai mulți dumnezei. Să spui că este doar un singur Dumnezeu înseamnă să încurajezi sectarismul. De fapt este o infinită succesiune de dumnezei care sunt aduși la existență prin procreare sexuală”.

Primul aparținea unei familii de creștini, credincioși care au crezut în Dumnezeul Bibliei, în Cristosul Bibliei. Al doilea era sub influența puternică a doctrinei „mormone”.

Să ne gândim puțin la esența deosebirii dintre cei doi tineri în felul cum au înțeles ei pe Dumnezeu.

Creștinul știe că fără revelația Bibliei, fără descoperirea pe care a adus-o Domnul Isus Cristos despre Dumnezeu, nu poate fi cunoaștere de Dumnezeu.

Învățăcelul mormon considera că, dacă te cunoști pe tine însuși, deduci cum este Dumnezeu, căci în esență, tu ești un dumnezeu în devenire.

Mormonii cred, dar nu în Dumnezeul Bibliei. Ei cred în dumnezei închipuiți și iată, discuția despre care am relatat pe scurt arată cum reușesc ei să sucească mințile tinerilor.

O! avem nevoie de Dumnezeul Bibliei. El este Lumină și Dragoste. El este Unul, manifestat în Trei Persoane divine (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt), infinit, atotputernic, atotprezent, atotștiutor, fără început și fără sfârșit, un Dumnezeu veșnic!

Omul nu devine Dumnezeu, dar prin credința în Domnul Isus el este iertat de păcate, ajunge împreună moștenitor cu Cristos, copil al lui Dumnezeu, cetățean al cerului.

Așa spune Biblia, așa cred creștinii. Orice credincios, orice păcătos mântuit prin jertfa Domnului Isus este unit cu Cristos, părtaș al slavei Lui — dar nu este Dumnezeu. El va rămâne și în cer „un păcătos mântuit prin harul lui Dumnezeu.”

Există mântuire după moarte?

Un credincios a intrat în discuție cu un mormon pe această temă.

Credinciosul a citat câteva texte: „Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele” (Marcu 2:10); „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9:27). El s-a referit la pilda spusă de Domnul Isus cu privire la bogat și la săracul Lazăr. În pildă se arată clar că odată cu moartea nu mai este posibilitate de mântuire.

Ce a spus mormonul?

— O! dar este nădejde de salvare și după moarte, prin botezul pentru cei morți. Nu spune 1 Corinteni 15:29: „Altfel, ce vor face cei care se botează pentru cei morți? Dacă morții nu înviază nicidecum, de ce se mai botează pentru ei?”

Credinciosul a răspuns:

— Accentul este aici pe învierea morților, nu pe botezul pentru cei morți. Este ca și cum Pavel ar spune: Ce lipsă de consecvență în gândire, să nu crezi că învie morții, dar să practici botezul pentru cei morți! În limbajul obiceiurilor de acum, nu-i așa că este cu totul lipsit de logică să nu crezi în învierea morților, dar să faci pomeni și parastase pentru cei morți? O asemenea întrebare nu susține nevoia de pomeni și de parastase, ci le prezintă ca o consecință a faptului că oamenii cred în viață după moarte.

— Nu, spuse mormonul. Botezul este poarta către Împărăția cerurilor. Sunt perioade în istorie când lumina evangheliei nu mai strălucește, sunt zone geografice unde mulțimi de oameni trăiesc și mor fără să fi trecut prin poarta botezului ca să intre în viața veșnică. Botezul pentru cei morți le oferă această șansă.

— Acum înțeleg de ce sunt adepții sectei dumneavoastră așa de interesați în așa numitele „genealogii”.

— Da! Avem datoria să deschidem poarta cerului prin botezul pentru cei morți, în primul rând strămoșilor noștri, care n-au avut privilegiul de a fi botezați.

— Atunci cum stăm cu pocăința, cu credința, cu întoarcerea la Dumnezeu, cu credința în inimă că Cristos a înviat din morți și cu mărturia cu gura că El este Domn?

— N-am fost înțeles bine. Aceste lucruri s-au înfăptuit. Eu sau altcineva ne botezăm pentru cei care nu mai pot face acest lucru și completăm prin aceasta toate treptele care duc la mântuire. Facem asta noi, pentru cei care, datorită faptului că au murit, nu mai pot s-o facă!

— Desigur, răspunde creștinul, botezul își are locul și rostul lui, el este cerința către un cuget curat înaintea lui Dumnezeu, simbol al identificării credinciosului în moartea Domnului Cristos sau hotarul trecerii de la păgânism la creștinism. Dar cine ne dă nouă dreptul să ne socotim înlocuitori ai păcătoșilor (fie ei chiar și strămoși sau rude apropiate de noi)? Dumnezeu recunoaște un singur înlocuitor, pe Domnul Isus Cristos!

Botezul pentru cei morți, practicat de mormoni, este desigur o amăgire: el creează amăgirea că poate fi mântuire după moarte. Biblia spune însă clar: „după moarte, vine judecata”; „acum este ziua mântuirii ” „astăzi dacă auziți glasul Domnului, nu vă împietriți inimile”.

Încheiem aici cele câteva „convorbiri tipice” în care sunt implicați adepții mormonismului. Ele arată cât de mult s-au depărtat mormonii de adevăr, cât de periculoasă este învățătura acestor preinși „creștini” care au adoptat cel mai clar păgânism.

4. Erezii nimicitoare

a) Politeismul

Mormonii nu cred ce spune Biblia, că este un singur Dumnezeu, manifestat în Sfânta Treime (Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Duhul Sfânt). Ei definesc aceste Persoane ca fiind trei dumnezei. Ei numesc pe Dumnezeu Tatăl „Elohim”, pe Domnul Isus Cristos „Iehova”, iar pe Duhul Sfânt îl descriu ca fiind de gen feminin.

Biblia spune că este un singur Dumnezeu. „Voi sunteți martorii Mei”, zice Domnul, „și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că EU SUNT: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt DOMNUL și afară de Mine nu este nici un Mântuitor.” (Isaia 43:10-11). Prima poruncă din Decalog spune: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”, iar la Deuteronom 6:4 se spune: „Ascultă, Israele: DOMNUL Dumnezeuul nostru este singurul Domn.” La 1 Corinteni 8:6: „pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate și pentru care trăim și noi; și un singur Domn, Isus Cristos, prin care sunt toate și prin El și noi”.

La teoria politeismului, mormonii adaugă erezia susținerii că Dumnezeu-Tatăl are trup material, cu carne și oase! Ceea ce este veșnic în Dumnezeu, spun ei, este materia (elementele ei constitutive sunt veșnice); „dumnezeii nu sunt creați din nimic, ci rezultă din rearanjarea sau reorganizarea materiei veșnice.” Nu seamănă această „teorie” cu aberațiile filozofice ale materialiştilor?

Dar ce spune Biblia? „Dumnezeu este Duh” (Ioan 4:24) iar „un duh n-are carne și oase” (Luca 24:39). Numai Domnul Isus este „Cuvântul care a devenit trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14). Dumnezeu, în esența Lui este invizibil, infinit, atotputernic, atotînțelept, omniprezent.

b) Un fals Cristos

Cristosul pe care îl proclamă mormonii este un om îndumnezeit, născut din Dumnezeu-Tatăl (Adam), nu în chip miraculos, prin fecioara Maria, ci prin procreație sexuală. Singura lui deosebire de oamenii comuni, fie mormoni, este că a existat înaintea lor și că a atins o treaptă mai înaltă de dumnezeire înaintea lor. Mormonii cred într-un Cristos nu al Bibliei, ci într-un Cristos al plăsmuirii lui Smith, Young și alții. De ce? Pentru că în doctrina lor ei condiționează „intrarea în cel de al treilea cer”, de recunoașterea lui Joseph Smith ca cel mai mare profet al lui Dumnezeu. Într-un mod care se vrea subtil, dar care este de fapt destul de transparent, Joseph Smith vrea să fie considerat de adepții acestei rătăcirii mai mare decât Domnul Isus Cristos. Ce îndrăzneală diabolică, ce nerușinare să dorească un om, un muritor, să umbrească slava Domnului Isus Cristos, ca să se slăvească pe sine însuși!

Ce spune Biblia? „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30). „Cristosul este Dumnezeu binecuvântat în veci”, „În El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii”. „Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine”. „El este oglindirea slavei Lui (Dumnezeu) și întipărirea ființei Lui”.

Joseph Smith, într-una din scrierile lui sugerează că a preexistat și că a participat împreună cu Domnul Isus Cristos la creația Universului! Desigur, o pretenție nebună a lui, dar și o nebunie crezută de atâția dintre adepții lui.

Concepția mormonă despre Cristos este la fel de blestemată cum este și concepția lor despre Dumnezeu. Mormonii sunt „fără Cristos, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”.

c) Un sfat al dumnezeilor născociți de mormonism

După doctrina mormonă, o mulțime de dumnezei au avut un sfat pe o stea numită Kolob, ca să alcătuiască planul desfășurării istoriei în decursul veacurilor. Isus ar fi acceptat să vină pe pământ pentru ca, împreună cu alți dumnezei, să obțină un grad mai avansat de dumnezeire.

Probabil că toată povestea de mai sus este prelucrarea unui mit păgân, pe care Biblia nu-l acceptă. În același timp, astronomia nu recunoaște nici o planetă sau stea Kolob. Joseph Smith a prezentat poveștile sale teologice — fantastice drept „adevăr”.

d) Oamenii sunt socotiți dumnezei

Atât concepția mormonă despre Dumnezeu cât și cea despre om sunt pline de confuzii. „Dumnezeu a fost odată ceea ce este omul în prezent, omul de acum poate fi în viitor ceea ce este Dumnezeu acum. Pe scurt, omul este un dumnezeu în devenire” se spune într-una din scrierile mormone. Orice om a preexistat ca semizeu și a venit pe pământ ca să-și demonstreze sau să-și testeze dreptul de a fi îndumnezeit.

Ce confuzie, ce satanică negare a lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu este un fost om și dacă omul este un dumnezeu în devenire, atunci totul în univers este controlabil de om, iar dumnezeii devin sau sunt niște anexe ale omului. Blasfemia concepției mormone despre om însemnează „auto-idolatrie”. Omul ajunge să se adore pe sine însuși și să-și revendice poziția de a fi vrednic să primească adorarea.

Dar omul păcătos are nevoie de Dumnezeul adevărat, nu de amăgirea că el însuși este Dumnezeu. La cruce, la Golgota, acolo S-a revelat Dumnezeu ca fiind dragoste: dragoste care se dăruie, o dragoste care îl slăvește pe Dumnezeu.

Doctrina mormonă slăvește pe omul religios umflat de mândrie, ca să facă loc slăvirii lui Smith, a urmașilor lui, a organizației lui.

e) O înțelegere cu totul greșită a mântuirii

După mormoni, mântuirea nu constă în iertarea păcatelor, biruința asupra păcatelor și în viitor eliberarea de prezența păcatului sau trăirea veșnică, a avea în prezența lui Dumnezeu.

Ei susțin că mântuirea înseamnă învierea fizică și posibilitatea de a evolua către diverse trepte de îndumnezeire, prin botez, fapte bune, credința în cel mai mare profet, Joseph Smith. Cea mai înaltă treaptă de îndumnezeire accesibilă omului este condiționată de „căsătoria cerească”, „pecetluită” într-un templu mormon. Urmare acestei căsătorii, femeile devin „îngeri” (numai bărbații ar deveni „dumnezei”). Treapta cea mai înaltă a dumnezeirii este numai pentru mormoni. Iată, deci: o mântuire prin fapte, prin căsătorie, prin apartenența la o denotație religioasă dar fără Cristos, fără jertfa lui. Și în final, mormonii cred într-o mântuire universală, prin fapte.

Ce înseamnă toate acestea potrivit cu Biblia? Biblia spune: „În nimeni altul (afară de Isus) nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4:12). „Dacă vă vestește cineva ca evanghelie, alta

decât aceea pe care ați primit-o, să fie anatema (blestemat)" (Galateni 1:9). Mormonii vestesc o falsă evanghelie și sunt sub blestem din această cauză.

f) Cine sunt preoții mormoni?

Toți mormonii care au depășit adolescența pot primi — după doctrina mormonă — preoția aaronică (treapta inferioară de preoție). Prin exerciții stăruitoare în mormonism se obține, de către unii numai, treapta melchisedehică de preoție, care permite accesul la ritualuri oculte, cum sunt: cuvinte „parolă” secrete, semne, îmbrăcămintea de corp specială pentru bărbați care trebuie purtată tot timpul. Există un semn special, acela al punerii degetelor pe gât: acest semn are semnificația că practicantul permite bisericii mormone să-i taie gâtul dacă divulgă vreodată ritualurile secrete mormone sau dacă se leapădă de credința mormonă.

Ce spune Biblia? Biblia spune că Domnul Isus Cristos este jertfa pentru păcat înaintea lui Dumnezeu și Marele Preot al credincioșilor înaintea Tatălui. Toți cei mântuiți prin jertfa Domnului Isus Cristos sunt preoți, în sensul că sunt chemați să laude pe Dumnezeu, să mijlocească unii pentru alții înaintea lui Dumnezeu.

„A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și a făcut din noi o împărăție, preoți pentru Dumnezeul Său și Tatăl, a Lui să fie slava și puterea, în vecii vecilor!" (Apocalipsa 1:5-6). „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui" (1 Petru 2:9).

g) Poligamia

Întemeietorii mormonismului au susținut că Dumnezeu ar fi rânduit ca bărbatul să aibă mai multe soții; au mers până acolo că un bărbat se căsătorește cu două sau mai multe surori sau cu mamă și cu fiică în același timp, practici care sunt o urâciune nu numai înaintea lui Dumnezeu ci și înaintea oamenilor.

În urma puternicilor presiuni sociale, mormonii au renunțat la această doctrină, susținând că aplicarea ei a fost întreruptă. Până când?

În întreaga lor învățătură se poate remarca zeificarea relațiilor sexuale, ca o trăsătură caracteristică a acestei rătăcirii.

h) Rasismul

După mormoni, pielea de culoare neagră pe care o au anumite rase marchează descendența din Cain, care ar fi fost blestemat să poarte piele neagră. Deci „negrii” sunt niște blestemați, ca și indienii americani, declarați de mormoni ca descendenți ai lamaniților.

5. Concluzii

Mormonismul este o gigantică minciună a Satanei. Declarând că Dumnezeu are trup fizic și că Dumnezeu este veșnic prin elementele care constituie acest trup, mormonismul este materialism îmbrăcat în straie religioase; este păgânism îmbrăcat în straie creștine.

Socotindu-L pe Cristos un om care a evoluat spre dumnezeire, mormonii neagă veșnica dumnezeire a Mântuitorului și împing pe oameni să respingă jertfa de la cruce, mântuirea oferită de Domnul Isus Cristos.

Istoria mai veche și cea mai recentă a mormonismului demonstrează că el este bazat pe fals, pe imaginație și, în felul cum se abordează problema relațiilor cu morții, sunt serioase temeiuri să se înțeleagă că mormonismul are rădăcini oculte. Despre aceasta spun și ritualurile lor secrete.

Un credincios scria: „Mormonii tăgăduiesc toate învățăturile esențiale creștine... Ambiția fiecărui mormon (bărbat) este să devină un dumnezeu care să-și conducă lumea lui proprie și, prin relații sexuale veșnice cu multe zeițe, să-și formeze această altă lume, cu alt Adam și Eva, cu un alt Lucifer care să-i înșele și cu un alt Isus (frate al lui Lucifer!) care să-i răscumpere și așa mai departe, permanent”.

Iată cum depărtarea de Biblie, adăugările la Biblie, basmele duc la mocirlă doctrinară și la promiscuitate morală.

Biblia spune că este un singur Dumnezeu și o singură Cale. Este o singură Carte care cuprinde adevărul lui Dumnezeu: Biblia. El să vă fie călăuza, stimați cititori!

Înceiere

Întrebări însemnate, care au un singur răspuns

Omul, ca ființă înzestrată cu gândire, cu judecată, își pune mii și mii de întrebări. Dintre acestea, esențiale sunt întrebările pe care omul și le pune cu privire la Dumnezeu și la relația (legătura) lui personală cu Dumnezeu.

Singurul răspuns acceptabil la întrebarea cine a creat Universul îl găsim în Geneza 1:1: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. Nu sunt departe vremurile când oamenii erau forțați să afirme că nu există Dumnezeu și că imensul univers, natura atât de variată și de vastă s-a făcut singură, că este rezultatul unor întâmplări.

Cei care cercetează pământul, viețuitoarele de pe el, materia neînsuflețită, constată cu uimire un plan atât în materia neînsuflețită cât și în lumea viețuitoarelor. Este un plan și un scop care spun despre El, despre Dumnezeul Creator. Microorganismele și arborii giganti, galaxiile și atomii au un Creator. „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului” (Faptele Apostolilor 17:24). „Înșușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și divinitatea Lui se văd lămurit, de la crearea lumii, fiind înțelese de minte, prin lucrurile făcute de El, așa că nu se pot dezvinovăți” (Romani 1:20).

Trupul omenesc este alcătuit din mii și mii de minuni ale Creatorului: fiecare celulă este o minune, ochiul este o minune, mecanismul de reglare a temperaturii corpului este o minune, progresul vieții de la copilărie la bătrânețe este o minune, gândirea, mintea, creierul și funcționarea lui sunt minuni.

Dumnezeu este Creatorul, un Creator minunat. Nu este loc în lucrarea creației pentru nici un om, oricât de înzestrat ar fi el. Pretenția lui Joseph Smith că a participat la creația universului este o absurditate, o nebunie și, fără să doresc să jignesc pe nimeni, spun cu toată gravitatea că este dincolo de orice rațiune să accepte cineva asemenea pretenții diabolice.

Este o altă întrebare vitală: Cum vorbește Dumnezeu oamenilor? Trebuie să recunoaștem de la început, că dacă nu ne vorbește Dumnezeu, noi suntem cu totul străini de El. Ce ecou ar trebui să aibă în inimile noastre întrebarea pe care Țofar din Naama i-o pune lui Iov: „Poți tu pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, poți tu ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic?” (Iov 11:7).

Dar slăvit să fie Domnul! El însuși ni se revelează. Natura, în imensitatea, frumusețea și diversitatea ei ne spune despre Domnul Dumnezeu. Psalmul 19 începe cu aceste cuvinte: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui”. Cineva spunea: „Câtă vreme există soare și stele pe cer, nu poți să spui că Dumnezeu nu ți-a vorbit!” În același psalm, la versetul 7 se spune: „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul. Mărturia Domnului este trainică și dă înțelepciune celui neștiutor”.

Este o a doua carte, în afara cărții naturii, care spune despre Dumnezeu, este „Legea sau mărturia” Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Numai în Vechiul Testament se spune de aproape 4000 de ori: „Dumnezeu a zis”, „Dumnezeu a poruncit”, „așa vorbește Domnul”. Da! Dumnezeu vorbește prin Biblie. Este singura carte literal inspirată de Dumnezeu, care cuprinde, fără vreo greșală, adevărul lui Dumnezeu, transmis nouă oamenilor. Nu mai este nevoie de adăugat absolut nimic la Biblie. Orice pretins profet care vrea să modifice Biblia sau să adauge ceva la ea este un profet mincinos, un profet

al Satanei. Joseph Smith — nu avem nici o îndoială — a fost un instrument al Diavolului ca să înșele pe mulți.

Biblia este cartea care cuprinde ansamblul tuturor gândurilor lui Dumnezeu și a căilor Lui cu privire la om, în lumina planului Său, alcătuit înainte de întemeierea lumii, pentru Cristos și pentru omul în Cristos.

Dar tot în Psalmul 19, în versetul 2 spune: „O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte îl face cunoscut altei nopți, fără grai, fără cuvinte, totuși glasul lor este auzit.”

Istoria — nu cea scrisă sau presupusă de oameni, ci cea reală — confirmă suveranitatea absolută a lui Dumnezeu. El ridică pe cine vrea și coboară pe cine vrea. Fiecare zi este o dovadă a adevărului despre Dumnezeu cuprins în Biblie. Au trecut aproape două milenii de când a fost scrisă ultima carte care încheie Biblia și nimic n-a infirmat nici măcar un rând sau o iotă din veșnicul cuvânt al lui Dumnezeu.

Au trecut mii de ani de când bărbați inspirați de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu au scris cărțile care alcătuiesc Biblia: zile după zile, nopți după nopți. Dintre ele, nici o zi n-a fost mai plină de semnificație decât aceea când, pe un deal depărtat din Țara Făgăduinței, era adus jertfă pe cruce Fiul lui Dumnezeu. Jertfa de la cruce a Domnului Isus este piatra de temelie a istoriei, care îl revelează pe Dumnezeul Bibliei. La Golgota, Dumnezeu arată că El este dragoste (1 Ioan 4:9). „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El”. Istoria personală a fiecărui individ se măsoară după Dumnezeu, începând cu clipa întâlnirii cu El, la cruce, la Golgota. Acolo este mântuirea. Acolo poți afla un Dumnezeu personal, căruia să-I poți spune, prin Domnul Isus: „Dumnezeul meu, Tatăl meu!”

Biblia, numai ea ne spune Cine este Dumnezeu. El nu este Adam, care a evoluat de la om la Dumnezeu, cum zic mormonii, ci „Iehova (Domnul) Dumnezeu este adevăr; El este Dumnezeul cel Viu și împăratul veșniciei” (Ieremia 10:10).” Ca împărat al veșniciei, El este necreat, El nu are început (cum a avut Adam), nici sfârșit, El este începătorul tuturor celor ce există în Univers, „căci în El avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele Apostolilor 17:28).

Dumnezeu nu este o putere. El este într-adevăr atotputernic, dar El este nu o putere, ci izvorul oricărei puteri. Dumnezeu nu este un principiu care se contopește cu obiectele. El este o Persoană, deosebită însă de ceea ce este omenește o persoană; este o persoană în sensul că are atribute ale personalității.

El are cea mai desăvârșită, cea mai adâncă și cea mai cuprinzătoare gândire: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele”, zice DOMNUL. „Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:8-9). Dumnezeu își manifestă iubirea, căci la Ioan 3:16 se spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. El are voință: „Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți” (1 Timotei 2:4). „Voia lui Dumnezeu este bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2).

Așa cum s-a spus mai înainte, Dumnezeu este Unul; poate exista numai o Ființă Supremă care este mai mare decât toți. Dar, în Dumnezeu sunt trei persoane divine distincte, numite Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Nu sunt trei dumnezei, pentru că natura divină nu poate fi împărțită. Ca să descriem trei persoane dar un singur Dumnezeu, folosim termenul „Sfânta Treime”. Desigur, acest Dumnezeu Unic, manifestat în Trei Persoane divine este totuși o taină pe care n-o putem înțelege cu mintea, dar pe care o credem, pentru că așa ne învață Biblia. La 2 Corinteni 13:14 se spune: „Harul Domnului Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu și părtășia Sfântului Duh să fie cu voi cu toți”. Iar la

Matei 28:19, Domnul Isus, după învierea Sa, înainte de înălțarea la cer, le dă ucenicilor misiunea: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh!”

Dumnezeu este suveran: El are primul și ultimul cuvânt. „El poruncește și ce poruncește ia ființă!” „El face tot ce vrea în ceruri și pe pământ” (Psalmul 135:6), „face toate după sfatul voii Sale” (Efeseni 1:11). El este un Dumnezeu în fața căruia „nu este nimic prea greu” — El este omnipotent.

Dar cine este omul? Vom răspunde pe scurt, potrivit Bibliei: Omul este o făptură minunată (Psalmul 139:14: „Te voi lăuda că m-ai întocmit într-un chip uimitor și admirabil, minunate sunt lucrările Tale”); apoi, această ființă minunată este o ființă decăzută. Este o realitate tristă în viața fiecărui om, realitate care se numește păcat! Păcatul este universal. În afara Domnului Isus Cristos, toți oamenii au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu, iar păcatul atrage după sine judecata și pedeapsa veșnică a lui Dumnezeu. O ființă minunată dar căzută, pierdută: acesta este omul. Dar Evanghelia nu se oprește aici. Ea spune că omul este obiect al harului nemărginit, care iartă, care sfințește, care duce în cer: „Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți”. „Cine crede în Fiul are viața”. Păcatul nu poate fi șters de pe conștiința oamenilor decât cu sângele Domnului Isus Cristos care „curățește orice păcat” (1 Ioan 1:7). Prin credința în Domnul Isus — credință care înseamnă primirea lui Isus Cristos ca Mântuitor (Ioan 1:12) — veți fi deplin iertat de toate păcatele. Domnul Isus este Mântuitorul, pentru că El Și-a dat viața pe cruce pentru păcătoși. Cine-L are pe Domnul Isus ca Mântuitor, merge în cer. Cine respinge mântuirea venită prin Domnul Isus, merge în iad. Așa învață Biblia.

Religia nu-L poate satisface pe Dumnezeu. Religia nu poate șterge nici măcar un păcat de pe cugetul omului. Religia nu poate schimba firea păcătoasă a omului. Cel care rezolvă problema păcatului în viața unui om este numai și numai Cristos. „El, Cristos, a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” sau El a fost înlocuitorul păcătoșilor pe cruce. Cine crede în Isus este iertat de toate păcatele și este declarat drept înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu îl vede împreună cu Cristos!

O întrebare esențială a pus temnicerul din Filipi lui Pavel și lui Sila: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Un răspuns esențial s-a dat: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” (Faptele Apostolilor 16:30-31). Ce bine că acest răspuns este păstrat în Cuvântul lui Dumnezeu! El demonstrează că la întrebările vitale ale omului, răspunsul adevărat îl dă numai Biblia. Răspunsul lui Dumnezeu la problemele vitale ale omului este unul singur: Cristos.

Cine primește pe Cristosul Bibliei, merge în cer. Cine acceptă rătăcirile înfricoșătoare ale mormonismului, merge în iad. Și o cântare pune această întrebare:

„De ce vrei tu să mergi acolo,
Când în cer pentru tine-i loc?”

Sfârșit.